

[Kjeld Olesen.]

Her er dog tale — efter vores mening i hvert fald, og inderst inde tror jeg også efter hr. Aksel Larsens mening — om nogen bevægelighed i en situation, som meget let kan stivne. Hvad gør man så? Man søger at kritisere det sønder og sammen — og det er ikke bare det, at man kritiserer, men altså også måden, man kritiserer på, man skal lægge mærke til.

Den måde, hr. Aksel Larsen førte tingene frem på her, fortalte mig, at man vist må være noget langt ude i dette spørgsmål. Hvor vi her diskuterer lovforslag, der i henhold til forretningsordenen er fremsat på behørig vis i folketinget, og hvor man skulle tro, at vi, som der også står i forretningsordenen, under første behandling skulle drøfte principperne i disse lovforslag, siger hr. Aksel Larsen meget besnærende: nej, det er ikke det, vi skal snakke om her. Det, vi skal hen til at snakke om, er den pjece, der lå forud for udarbejdelsen af disse lovforslag. Det er jo en ganske smart fremgangsmåde, hr. Aksel Larsen her anvender. Jeg vil tillade mig at karakterisere det som en for smart fremgangsmåde. Hr. Aksel Larsen plukker noget ud af denne pjece og kommer med nogle mere eller mindre humoristiske bemærkninger om det, søger ligesom at latterliggøre det lidt, uden overhovedet at skæve til, hvad der egentlig står i lovforslagene.

Bare et enkelt eksempel illustrerer det. Hr. Aksel Larsen harcelererede meget over, at der i vores pjece, „En virkelig forsvarsreform“, det oplæg, som kom ud til foreningerne til debat, var nogle bemærkninger om trusselvurderingen, hvor vi havde skrevet noget om, at man måtte gå ud fra, at et invasionsforsøg måtte begrænse sig til specielle kyststrækninger. Det kom der meget skæg ud af. Man snakkede om kort og om steder, hvor adgang var mulig, og hvor man måtte foretage en sådan invasion. Men hvad står der egentlig i bemærkningerne til lovforslag nr. 66? Der står direkte følgende:

„Ligeledes er man enig med sagkyndige om, at de seneste års udvikling af Warszawapagtlandenes kapacitet i Østersøen vil kunne gøre det teknisk muligt flere steder samtidigt at foretage pludselige invasionsforsøg, hvis omfang vil

være afhængigt af angriberens ønske om at udnytte overraskelsesmomentet.“

Her er vi helt på linje med Seidenfadensrapporten. Vi har erkendt, at der i de senere år er sket en udvikling, og når vi er gået ud fra en forholdsvis begrænset, ret forenklet opfattelse af tingene, er det ikke noget, vi i vor store begavelse alene er kommet frem til. Vi har lyttet til og tidligere læst om andres mening, og dette med fordelingen imellem Sjælland og Jylland er jo noget, som ledende officerer herhjemme i allerhøjeste grad har været inde på. Jeg mener selv, at denne form for polemik, hvor man bevidst fortier noget — hvis hr. Aksel Larsen da ikke har haft så travlt, så han ikke har haft tid til at læse lovforslagene — er forældet og burde høre en fortid til. Men det må hr. Aksel Larsen naturligvis vurdere.

Endelig et par bemærkninger til ministeren. Jeg har, siger ministeren, ikke svaret på alle spørgsmål. Ministeren var så venlig at udlevere mig sit manuskript; jeg fik det, et par minutter før ministeren gik på talerstolen, og jeg søgte med den ringe uddannelse, jeg har fået i håndskrift, at få prentet alle spørgsmålene ned. Det er muligt, at nogle ikke er kommet med i skyndingen. I så fald kan jeg sige til ministeren, at det ikke har været tilsigtet, og under behandlingen af denne sag i udvalget skal ministeren i hvert fald være forvisset om, at der ikke skal være ét spørgsmål, som han vil stille os, han ikke får svar på.

Ministeren gentog nogle af de ting, der var fremme med hensyn til flyvevåben og søværn og med hensyn til brigadefordelingen, og mente, at der ikke var kommet tilstrækkeligt svar. Må jeg lige sige om dette med brigaden — jeg har egentlig lige været inde på det — at det som sagt er lavet ud fra opfattelser, som ikke vi, men andre har haft tidligere af tingene, efter at teknikken er gået sin gang.

Må jeg igen sige, at med hensyn til søværnet og flyvevåbnet er vi åbne for forhandling om enkeltheder. Vi har led-saget forslagene af nogle principielle bemærkninger, som skulle være tydelige nok.

Må jeg til sidst, efter at den røde lampe har lyst i nogen tid, have lov til at sige, at der har været sagt mange ord under denne